

Б Ю Л Е Т Е Н Ї

— Т. П. ОУН у В. Б. —

Ч. 4/98/

Жовтень-Грудень, 1971

Рік XIII

ПАРТІЯ ЗНОВ ВИДВІГАЄ ПРОБЛЕМУ УКРАЇНСЬКОЇ ДІЯВНОСТІ

Політичні напрямки в суспільстві представляють тоді якусь варіацію, коли вони відповідають дійсним бажанням народу. Український націоналістичний рух завдячує своє значення і силу якраз тому, що він виріс на пробудженому національному почутті широких народних мас і підсилив в українському народі віками приспані змагання до волі. Подум'я національних почуттів в часі Визвольних Змагань 1917-1922 років були радше стихійними, а відтак стали ґрунтом, на якому виникла УВО, СВУ і СУМ, а відтак первісна ОУН. Широка боротьба ОУН-УПА в часі другої світової війни спиралася також виключно на сили українського народу, а тому могла протривати багато років. Від закінчення тої війни минає уже 27-ий рік, але боротьба ОУН навіть у цих найнесприятливіших обставинах продовжується лише тому, що вона є справою народу.

Для боротьби, одним із етапів якої було повстання в'язнів у московських концтаборах, захитага поважно сили московської імперії, виявляючи у ній тріщини, які показалися ще за життя Сталіна. Наслідники Сталіна старалися відвернути увагу населення від цього катастрофального положення, в якому опинилася імперія, перекидуючи відповідальність за стан на мертвого тирана. Очевидно, що тим вони не поліпшили стану, бо основні проблеми, які були причиною для тріщин у структурі імперії, залишилися надалі нерозв'язаними. Хрущов намагався закрити дійсність невдалим експериментами надивачніших реформ. Щораз новими несподіванками він старався заабсорбувати увагу населення, яке очікувало не безплідної метушні, ані дальших безвідповідальних експериментів, але — основних змін. Наступники Хрушова закинули навіть цю метушню з безплідним реформаторством, не маючи змоги дати розв'язку проблемам. Імперія опинилася у стані стагнації.

Тріщин в імперії після смерті Сталіна було багато. Але найбільшою між ними показалася наболіла продовж півстоліття московсько-більшевицької політики проблема національностей в СРСР. На словах, комуністична партія ніби розв'язала всі проблеми й населенню не лишалося нічого іншого, як "дякувати вождеві народів, партії й урядові за щасливе життя". Однак, на ділі розбіжності між словами і дійсністю були такі великі, що слова переставали мати будь яке значіння. Бо як вони могли мати значіння, коли всюди, на кожному кроці повторювано, що "нема в світі іншої країни, де люди так вільно живе", а одночасно та людина очікувала з тривогою кожногоасного нічного арешту і як не розстрілу в тюрмі, то заслання без суду у далекі концтабори. Так само говорилося, що й національна проблема стала розв'язаною ще 1917 року найбільш справедливо і раз на все, але українська мова на вулицях столиці України уважалася виявом "буржуазного націоналізму", а за таке обвинувачення чекала кара багатолітнього ув'язнення.

В тій системі справно діяв тільки апарат насилля: КГБ і армія, що тримали імперію в послусі і були знаряддям для дальших імперіалістичних цілей.

Своїм метушливим реформаторством Хрущов нічого не направляв в імперії, а навпаки — ще більше розхитував її основи, а боротьбою за владу та розправою з Берією послаблював апарат насилля, що був єдиним гарантом стабільності імперії. Ці зрушення викликали бєрменти серед населення. Повстання в концтаборах продовжувалися, виникали страйки й заворушення робітників, а все це творило ґрунт

дані зміни опозиційних настроїв серед інтелігенції, зокрема серед інтелектуалів, які вимагали ґрунтовних реформ для порятунку нашої інтелігенції.

В другій половині 60-тих років появилася за кордоном "закаляюча література", яка відбивала в собі нову струю національного піднесення. Були це вістки про творчість передчасно згаслого Василя Симоненка та літературного критика Івана Дзюбу, доповідь якого про Василя Симоненка пролісталася на Захід і була надрукована вперше у "Львівському Шляху" в 1967 році. За тією першою ластівкою надходили інші. За останні роки на еміграції появилася багато творів авторів з України, які описують московську колоніальну політику на Україні, русифікацію та визиск з однієї сторони, а з другої - жорстоке обурення, протестів та боротьби проти тої політики зі сторони українського народу. В писаннях до урядових чинників з повинни призначення авторів впадає в очі не лише велика освіта і відвага, а й глибоке розуміння дійсної ситуації в Україні. В крузі тих, що виступили в обороні прав українського народу, крім І. Дзюби, відомі імена О. Чорновіла, Лук'яненка, Кандиба, Мороз, Сверстюк, Калинець, Стус, сл. п. Горська і багато, багато інших. Сам же рух спротиву й протесту проти колоніального поневолення України більшовицькою Москвою прибув широкі розміри, охолюючи всю Україну.

Нема сумніву, що цей відроджений молодий рух спротиву виріс на ґрунті дотеперішньої боротьби ОУН і УПА, як їх хронологічне продовження.

Як знаємо, перше десятиліття по війні характеризувалося широкими збройними й політичними виступами ОУН-УПА. Московський терористичний апарат зробив пекло на Україні. Маса населення вивезено, або винищено. В берні згинув ген. Тарас Чупринка-Тур-Мозовський, Головний Командир УПА, Провідник ОУН на Землях і Генеральний Секретар УГВР. ОУН понесла величезні втрати, її кадри стали проріджені, винищені, або заслані на довголітнє ув'язнення. Але боротьба не припинялася.

Друге десятиліття характеристичне штрайками й повстаннями в концтаборах і проломанням всевладного дотепер страху. Перейшовши пекло попереднього десятиліття, люди гордовито заявляли, що вони не мають уже причин лякатися, бо гірше не може бути. Частина звільнених "політв'язнів" мала змогу повернути на Україну. Смерть Сталіна викликала період "відлиги", терор послаб, а дух спротиву на Україні піднявся знову. Щоб протиставитись цьому, Москва постаралася знищити в 1959 році Степана Бандеру, символу боротьби за волю нашого народу. Коротко опісля наспіли перші відомості про арешти в Україні, а в 1961 році стала зліквідована група Лук'яненка під закидом намагань відірвати Україну від СРСР. В концтаборах діяло тверде ядро націоналістів, а між ними д-р Горбозий, Юрко Шухевич, Михайло Сорока, Катря Звиріцька, Дідик, Караванський та інші, які й були символами нескореної України, явним доказом, що нарід є далі в боротьбі за волю.

Третє десятиліття відзначається знову тим, що в ньому зайшли на Україні поважні зміни в напрямі скріплення позицій визвольної боротьби. Там виросло нове покоління, виховане в більшовицькій школі після війни. Село знесилося в боротьбі попередніх періодів і під впливом відходячого молодого покоління до міст, залишилося надальше протибільшовицьким, але база спротиву перенеслася на міста. Коли в часі війни й після неї протимосковська активна боротьба охоплювала переважно західні й північно-західні землі і спиралася на селянському активі, то в цих часах рух спротиву поширився на всі українські землі й на міський елемент, а зокрема на верству молоді української інтелігенції. Ідея української державності, за яку боролись і борються ОУН-УПА, знайшла послідовників в молодших поколіннях, які перебирають на себе тягар боротьби.

Коли по смерті Степана Бандери вістки з України пробивалися до нас рідко, декому могло здаватися, що московська машина терору так чи інакше зламала опір в Україні. Однак, в тому часі на Україні розгорталися нові ферменти серед молоді і старших, нові виступи і нові

хвилі арештувань не лише на Україні, але в цілому ССРСР. А все це переконус, що ідеї, які вицвигас ОУН, падуть даліше на прихильний ґрунт. Це саме відноситься і до наших тверджень про ССРСР як про нову форму московського колоніалізму.

Правдою є, що формально Україна являється одною зі союзних республік з правом виходу з ССРСР, і що теоретично всі суверенні права українського народу є ніби забезпечені конституцією. УРСР стала навіть членом ООН на рівні з ССРСР. Однак, в новітній московській імперії теорія не йде в парі з практикою, а слова мають інше значіння від дійсності. Тому там українська "державність" являється лише формою, яку виповняє московський зміст, а український наріч у тій "державі" знайшовся у зовсім безправному положенні. Навіть українська мова, яка, згідно з конституцією, мала б бути національною мовою УРСР, опинилася в положенні переслідуваної мови, а ті, хто хотів би користуватися нею в публичному житті, наражалися на підозрівання в "буржуазному націоналізмі". Українська мова стала прозвана підозрілою, навіть ворожою, "бандерівською мовою". Формально "самостійна УРСР" стала практично звичайною московською провінцією. Тільки місцеві яничари, вірні слуги московського центру, користувалися привілеями нової панівної класи в імперії. Але Україна, як звичайна московська імперія, переставала мати якнебудь політичне значіння. З формальної "державности" залишилася лише територіальна назва.

Фактичний стан на Україні був якраз таким, як про нього писали й говорили українські націоналісти, і за повалення якого роками воювали. Ця боротьба проходила на очах молодих поколінь, народжуваних у 30-тих і 40-вих роках, що були кровавими роками, а тому мусяли залишити слід в пам'яті молодих свідків. Ця молода освічена людина шукала за об'єктивною правдою навіть у московсько-комуністичній школі. В школі і в комсомольських організаціях вона вивчала конституцію і комуністичну ідеологію, а коли входила у ширше життя, мусіла ствердити розбіжності між теорією і практикою. Вона відчувала з особливою напругою розбіжності на національному ґрунті, на які вказували з особливою напругою живі в народі націоналістичні ідеї. А входило це покоління в ширше життя після смерті Сталіна і в часи широких повстань у концтаборах, що наганяли страх московським сатрапам. Вона натрапила на націоналістичну літературу. У висліді шукань за правдою навіть творчість Шевченка, Франка, Лесі Українки та інших українських класиків стали іншими, як їх насвітлювала офіційна пропаганда й ідеологія.

Об'єктивна дійсність підтверджувала повністю твердження націоналістів про поневолення України більшовицькою Москвою. Ширі слова поезії Василя Симоненка сколихнули молодцю, серце якої постала група Фестидесятників. Про значіння тої групи писав Валентин Мороз: "І от на холодне згарище, де вже навіть попел давно розвіявся з вітром, прийшли Фестидесятники - "Симоненкове покоління"... Прихід їх був епохою... вони заставили людей знову повірити в реальність духовного світу. Це був справжній подвиг: в атмосфері тотального зневір'я у щось повірити. І запалити вірою інших". В дальшому, В. Мороз наводить слова І. Дзюби, висказані на 30-літтю В. Симоненка: "І нічого іншого люди так не ждуть, як живого прикладу героїчної громадської поведінки. Людям потрібен цей приклад не тому, що без нього не можуть укластися уявлення про істинне громадське ділання, а тому, що їм потрібна невність, що і сьогодні таке героїчне ділання можливе і сьогодні воно не безплідне". Мороз продовжує про них сам: "Маленький гурт людей у Києві розбрискував іскри на цілу Україну і де вони падали - відразу танув довголітній лід байдужості й нігілізму!... І головне - лавину нічим не спинити. Усе, що виставляли проти цих людей, будувалося з льоду - а лід моментально танув від їхніх іскор". І далі: "Симоненко чи Вінграновський одним доторком пробуджували в людях заснулу українську душу, робили їх живими".

І справді - лавина покотилася по всій Україні. Щоб спинити її і застрашити, в 1965 році уряд провів репресії й арешти. Знову по всій Україні покотилася хвиля процесів, про котрі Мороз писав: "А

найбільшим сюрризмом минулого десятиріччя було те, що арешти 65-го року не загальмували, а прискорили сучасне українське відродження. Ера Великого Страху минула. Арешти не злякали, а викликали грандіозне зацікавлення - не тільки на Україні, але й у цілому світі. Гепресувати когось в сучасних умовах означало створити йому ореол, зробити мучеником... Це був порахунок".

Як нагадує це атмосферу боротьби в перецьозній підпольській окупації, коли уряд жорстокими карами намагався відстрашити українську молодь від підпільної праці, але коли на місце арештованих опинилися сотні і сотні. Замість застрашення - прийшла зборона. Громадськість станула по стороні арештованих. В обороні арештованих виступили передусім культурні діячі України різних поколінь. Заарештованими стали І. Дзюба та І. Світличний. Але під натиском громадської opinii на Україні й з-за кордону їх випустили. Ченно відомих у тому часі такі засуджено для постраху. Відкриті суди ставали місцем демонстрацій солідарности публики з пісудниками, яким передавано квіти, а тому розправи проваджено опіс-ля за закритими дверима. Це викликало нову хвилю протестів проти закритих судів, проти незаконних судів, проти повороту до сталінізму. Протести скеровувано до високих осіб у партійному й державному апаратах, а в них висвітлювалося колоніальний стан в Україні та існуюче там безправ'я і насилля, а ця протестна література поширювалася відписами по Україні і зворила нове джерело ослідомлення і спротиву.

Чого ж, конкретно, домагається молоде покоління України і яку мету ставить воно перед собою?

Зачалося від реабілітації національної ідеї, яка була в СССР забороненим овочем. І. Дзюба так писав про це: "Національна політика належить у нас до числа тих прерогатив вищого керівництва, які не підлягають жодній критиці і жодному сумніву. Вважається, що національне питання розв'язане раз і назавжди в 1917 р., що внутрішня національна політика зформувалася тоді раз і назавжди і від тоді залишилася незмінною. Всякий сумнів у доцільності будь-яких її моментів на будь-якому етапі розцінюється як рецедив буржуазного націоналізму, а всяка спроба посутнього обговорення її - за словами послужливих демагогів - "ллє воду на млин наших ворогів". Пише він про це у документі адресованому до Шелеста і Чербицького, і доводить протилежне, що національна проблема мусить бути реабілітована. В праці "Собор у ристуванні" С. Сверстюк пише про національну ідею таке: "Національність, батьківщина - головне в житті світу. Коли вмирає батьківщина - вмирає все. Запитайте про це народ: він відчуває це нутром і скаже вам. Теж саме підтвердить і наука, і історія, і всі знання зібрані людьми. Ці два могутні слова завжди звучать в унісон. Два голоси? Ні, дві реальності: те, що є і те, що було; обидві вони повстають проти порожніх абстракцій".

Чи не так само розуміємо національну ідею ми, українські націоналісти? Сверстюк каже, що "...народ не треба "любити", треба бути його незрадливою частиною, кровинкою, органічно відпорною до зарази, що загрожує його організмові".

Національність, національна свідомість, нація, українська мова, культура - це надбання віків, це вічні вартості, для яких треба жити й працювати. Сверстюк пише, що "Ми говоримо про легенду вічності народу...Цю легенду зіткали, пронесли й зробили її істиною найкращі - саме ті, що найменше дбали про фізичне збереження". Обов'язком людини є жити й працювати для нації. Дзюба висловлюється про це так: "Найвищим обов'язком людини - належати людству. Але належати людству можна тільки через націю, через свій народ...А коли твоя нація в критичному стані, коли саме її національне буття й майбутнє під питанням - тоді покидати її - ганебно".

В. Мороз іде ще далше, коли каже, що національною ідеєю треба бути "одержимим". Цілі покоління творили духовні вартості народу і їх треба найпильніше зберігати та помножувати. Ніякої вартости не має те, що "хтось добре зів та одягнувся". Люди тої категорії -

це лише споживачі, а тому Сверстюк продовжує: "Йдеться про те, чи наші діти пристосуються до стилю чисто споживацького і хамського ставлення до природи, до людини, до батьків, до народу, до його духової і матеріальної культури, - чи за нашою діяльною допомогою та живим прикладом вироблять у себе імунітет проти цієї найстрашнішої холери - духового розпаду і деградації".

З powyższego ясным стає, що молоде покоління в Україні бачить, що в "соціалістичній системі" немає місця для розвою національного життя, для української національної ідеї. Ця система зміряє до нівеляції всіх народів, до витворення одного типу "совєтської людини", що на звичайній людській мові означає - російського типу людини. Для молодого покоління в Україні національна проблема є найважливішою і якраз вона є причиною його глибокого конфлікту зі системою, яка за параваном соціалізму та інтернаціоналізму веде шовіністичну русифікаторську політику.

/Продовження в наступному числі/

ДО НАЙНОВІШИХ ПОДІЙ НА УКРАЇНІ

Згідно з інформаціями британської преси, вісім політичних в'язнів у московських концтаборах провели 8-го, 9-го і 10-го грудня, 1971 року голодовий страйк на знак протесту проти важких умов каторжного життя у концтаборах і в ім'я відзначення Міжнародного Дня Прав Людини, що припадає на 10-те грудня, коли то в ООН підписали в 1948 році та сприйняли Хартію Прав Людини.

На чолі цієї групи голодуючих стояв Микола Боднар, років 32, українець із Закарпаття, викладач філософії на Ужгородському державному університеті, Іван Кандиба, українець, правник зі Львова, засуджений 1961 року, Генадій Гаврилів, Владлен Павленків, Юрій Федорів, Александер Чеховський, В.А. Абанкін і Николай Іванов. Всі вони знаходилися тоді в мордовському таборі ч. 17а. Інших відомостей про перебіг голодівки покищо не має.

"Хроніка Біжучих Подій" з вересня 1971 року /21-ше число/ приносить такі загальнікові інформації з України:

- "Психіатричний Іспиталь спеціального типу" в Дніпропетровську був заснований 1965-6 рр. Займає зін забудування бувшої тюрми. Режим той сам, що в подібних заведеннях у Казані чи Ленінграді. Іспиталь складається щонайменше із шести секцій. Кількість "пацієнтів" біля 900. Майже всі були заслані туди на судові доручення. Політичні в'язні й кримінальники втримують разом по кімнатах. В половині 1969 року всі кімнати були переповнені...Відомо, що принайменше п'ять політично оскаржених були заслані туди без інших причин.

- В днях 15 і 16 червня, 1971 року, в Свердловську відбувся суд над В. Кукуєм, якому закидали поширювання брехливих вісток про СРСР. На особливішу увагу заслуговує спосіб перевірки матеріалів і переслуховання судом свідків. Виходить, що Кукує судили за активність, пов'язану з жидівським рухом спротиву.

- В дні 1-го серпня група київських жидів провела публичну маніфестацію у Бабиному Ярі, домагаючись дозволу на виїзд з СРСР.

- 18-го липня, 1971 року, в Кірові відбулася Сьома Національна Асамблея Турецьких Спілок Для Оборони Національних Прав. Це зібрання відбулося у колгоспі. Не зважаючи на заборону зі сторони уряду й перешкод для учасників у доїзді, кілька сотень делегатів з Казахстану, Киргизії, Таджикистану, Узбекистану, Азербайджану і Кабардино-Балкарії таки прибули на місце з'їзду. В домаганнях до московського уряду і до ООН зібрані вимагали одноголосно дозволу на поворот до своєї батьківщини. В дні 7-го серпня голова Головного Організаційного Комітету Визволення, Энвер Мішу-Оглу

Одабашев став заарештований.

- В Києві Ольга Філіпівна Скребець, народжена 1933 року, випусниця Київського медичного інституту, заявила була на початку 1971 року, що вона залишає комуністичну партію з причин релігійних і з уваги на випадок з Чехо-Словаччиною. Її доручили зголоситися до Шпиталю Павлова для психіатричного збадання, де "устійнено" початкову стадію шизофренії. Її звільнили з праці.

- В дні 27 квітня Ролян Теодорович Августов з Уманя, Україна, був придержаний при вході до американської амбасади в Москві. До тої амбасади він спрямувався після того, як свою заяву про відкинення совєтського громадянства, заадресовану до Президії Ради Депутатів ССРСР, залишив у канцелярії тієї Ради. З Москви його відправили до психіатричного заведення в Корсунь. Уманське КГБ викликало до себе батька Августова і сказали йому, що його сина заарештували, бо "він намагався зрадити батьківщину".

- Анатолій Марченко став звільнений з концтабору 29-го липня і відісланий до Чуби в Іркутській Області, де перебуватиме під наглядом тамошньої адміністрації.

- 26-го серпня став звільнений Михайло Горинь після відбуття шестирічного ув'язнення.

Про звільнення Гориня та інших наша преса інформувала скоріше.

-----:-----

Валентин Мороз

ЗАМІСТЬ ОСТАННЬОГО СЛОВА

Від Редакції: В часі приготування до друку цього "Бюлетеня" ми одержали від Української Центральної Інформаційної Служби в Лондоні матеріал від Валентина Мороза, що його друкуємо понижче. Цей матеріал був внесений В. Морозом у письмовій формі до суддів перед початком його другого процесу в осіні 1970 року. Один примірник цього документу надістався на Захід. Від переписувача в Україні додана до тексту слідуєча інформація: "Валентин Мороз в час другого безпразного процесу рішив його бойкотувати -- мовчати, не відповідати, тому отсе письмо подав до рук суддів в письмовій формі ще до початку процесу, що відбувся при закритих дверях".

УЦІС - це інституція, заснована недавно Проводом ОУН, для інформативно-пропагандивних цілей, першим завданням якої є інформувати про події на Україні. Її теренові бюро розбудовуються в різних країнах.

Я не буду цитувати Кодексу і доводити свою незвинність. Судять мене не за вину і ви це добре знаєте. Нас судять залежно від тієї ролі, яку ми граємо у небажаних вам процесах. Ї люди, для арешту яких ви маєте більше формально-юридичних підстав, ніж для мого арешту. Але вам вигідно, щоб люди ці були на волі, бо вони знижують тонус українського відродження, пригальмовують його швидкість, звичайно не розуміючи цього. Цих людей ви ніколи не зачепите, навіть коли б вони випадково потрапили до вас, ви постаралися б негайно їх звільнити. Ви прийшли до висновку, що В. Мороз підвищує температуру небажаних вам процесів на Україні, отже - краще відділити його від середовища ґратами. Що ж, це було б цілком логічно, якби не одне але...

Починаючи від 1965 року ви посадили за ґрати кілька десятків чоловік. Що це вам дало? Не буду говорити про тенденцію, зупинити її ще нікому не вдалося. Але чи вдалося вам ліквідувати хоча б її конкретно-матеріальні виливи? Чи ви зупинили, скажімо, потік неофіційної, позацензурної літератури, що має вже назву "Самвидав"?

Ні! Це виявилось вам не під силу. "Самвидав" росте, збагачується новими формами і жанрами, обростає новими авторами і читачами, а головне - він пустив коріння так глибоко і широко, що ніяке збільшення штатів донощиків, ніякі японські магнітофони не допоможуть. Ваші потуги до нічого не привели і те, що ви робите, можна було б назвати по-російському "мартишкин труд". Але справа не в тім, що "мартишкин труд" - це робота, від якої нікому не холодно й не душно, робота без результату. Про вашу роботу цього не скажеш - вона вже дала відчутний ефект, тільки ж ефект зовсім протилежний тому, якого ви чекали. Виявилось, що ви не залякали, а зацікавили. Ви хотіли загасити і замість цього долили масла у вогонь. Ніщо так не сприяло пожвавленню громадського життя на Україні, як ваші репресії. Ніщо так не привернуло увагу людей до процесів українського відродження, як ваші суди. Правду кажучи, саме ці процеси показали широкій публіці, що на Україні знову ожило громадське життя. Ви хотіли сховати людей у мордовські ліси - а замість цього виставили на широчезну арену, і їх побачив цілий світ. Більшість активістів українського відродження стали активістами як раз в атмосфері збудження, викликаного вашими репресіями. Словом, пройшло вже досить часу, щоб зрозуміти нарешті: репресії шкодять перш за все вам. А ви все судите... Для чого? Для виконання плану? Для заспокоєння службової совісті? Щоб зігнати злість? Скоріше всього - по інерції. Ви внесли в сучасний післясталінський етап українського відродження те, без чого він був ще недозрілим і недопеченим: ви внесли елемент жертвності. Віра виникає тоді, коли є мученики. Їх дали нам ви.

Кожен раз, як тільки на українському горизонті з'являлося щось живе, ви кидали в нього камінцем. І кожний раз виявилось, що то не камінець, а бумеранг. Він обов'язково повертався і бив... по вас! Що ж сталося? Чому репресії не дають звичайного ефекту? Чому випробувана зброя стала бумерангом? Змінився час - от і вся відповідь. У Сталіна було досить води, щоб гасити вогонь. Ви ж знаходитесь у зовсім іншій ситуації. Вам довелося жити в епоху, коли резерви вичерпались. А якщо води мало - краще не дразнити нею вогню. Бо тоді ще краще горить - це знає кожна дитина. Ви взяли палку до рук, щоб розкидати вогнище - але замість того тільки підворушили його. На більше не вистачає сили, це значить, що суспільний організм, в якому ви живете, вступив у таку фазу розвитку, коли репресії вже дають зворотній ефект. І кожна нова репресія буде тепер новим бумерангом.

Посадивши мене за ґрати 1-го червня /1970 р./, ви знову запустили бумеранг. Що буде далі - ви вже бачили. П'ять років тому мене посадили на лаву підсудних - і звідти вилетіла стріла. Потім мене посадили за колючий дріт у Мордовію - і звідти вилетіла бомба. Тепер ви знову, нічого не зрозумівши і нічого не називавшись, починаєте все спочатку. Тільки цього разу дія бумерангу буде набагато потужнішою. В 1965 році Мороз був нікому невідомим викладачем історії. Тепер його знають...

І ось Мороз сьорбає тюремну капусту. Скажемо по-єврейському: "Что вис этого будете иметь?" Єдиний Мороз, з якого ви дійсно мали б величезну користь, це покірний Мороз, що написав покаєнну заяву. Це був би дійсно приголомшливий удар для всього свідомого українства. Але такого Мороза ви не дочекаєтесь ніколи. Якщо ж ви розраховуєте, посадивши мене за ґрати, створити якийсь вакуум в українському відродженні, то це не серйозно. Зрозумійте нарешті: вакууму більше не буде. Густота духовного потенціалу України вже достатня для того, щоб заповнити будь-який вакуум і дати нових громадських діячів, як замість тих, що сидять у в'язниці, так і замість тих, що відійшли від громадської діяльності. 60-ті роки принесли значне пожвавлення в українське життя, 70-ті роки теж не будуть вакуумом в українській історії. Ті золоті часи, коли все життя було втиснуте в офіційні рамки, минули безповоротньо. Вже існує культура поза Міністерством культури і філософія поза журналом "Вопроси философии". Тепер вже постійно існуватимуть явища, що з'явилися на світ без офіційного дозволу і з кожним роком потік

цей буде збільшуватись.

Мене судитиме суд за закритими дверима. І все одно він стане бумерангом, навіть коли мене ніхто не почує, навіть коли я буду мовчати в ізолюванні від світу камері Володимирської в'язниці. Буває мовчання голосніше від крику. І навіть знищивши мене, ви не зможете його заглушити. Знищити легко, але чи задумувалися ви над такою істиною: знищені часом важать більше, ніж живі. Знищені стають прапором. Знищені - це кремінь, з якого будують кришталеві бюртеці в чистих душах.

Знаю добре, що ви скажете на це: Мороз забагато про себе думає. Але тут не йдеться про Мороза. Йдеться про кожну чесну людину на морському місці. Зрештою, там, де люди готові до повільної смерті у Володимирській в'язниці від якого-небудь хитрого хімікату - там не має місця для дрібного честолюбства.

Національне відродження - найглибинніший з усіх духовних процесів. Це явище багатоплинове і багатогарне, воно може виявитись у тисячах форм. Ніхто не зможе всіх їх передбачити і сплести настільки широкий невід, щоб охопити процес в усій його ширині. Ваші греблі міцні й надійні, але вони стоять на сухому. Весняні води прямо оминули їх і знайшли нові русла. Ваші шлагбауми закриті. Але вони нікого не спинять, бо траси давно пролягли збоку від них. Національне відродження є процесом, що має практично необмежені ресурси, бо національне почуття живе в душі кожної людини, навіть тієї, яка, здавалося б, давно померла духово. Це виплило з того, скажімо, під час дебатів у Спілці Письменників, коли проти виключення І. Дзюби голосували люди, від яких цього ніхто не сподіювався.

Ви вперто повторюєте, що люди, які сидять за ґратами - це просто кримінальні злочинці. Ви заплющуйте очі і робите вигляд, що проблеми нема. Ну, добре, на цій немудрій позиції вдасться протарабанити ще років з десять. А далі? Адже нові процеси на Україні і в усьому Союзі тільки починаються. Українське відродження ще не стало масовим. Але не тіште себе, що так буде завжди. В епоху суцільної писемності, коли на Україні є 300 тисяч студентів, а радіо мають всі, в таку епоху кожне суспільно-вагове явище стає масовим. Невже ви не розумієте, що скоро вам прийдеться мати справу з масовими соціальними тенденціями? Нові процеси лише починаються, а ваші репресійні заходи вже перестали бути ефективними. Що ж буде далі?

Є тільки один вихід: відмовитись від застарілої політики репресій і знайти нові форми співжиття з новими явищами, які вже утвердились у нашій дійсності безповоротно. Така реальність. Вона з'явилась, не питаючи дозволу, і принесла нові речі, що вимагають нового підходу. Для людей, покликаних займатися державними справами, є над чим думати. А ви все забавляєтесь, пускаючи бумеранг..

Буде суд. Шож, будемо битися. Саме тепер, коли один написав покайну заяву, другий переक्валіфікувався на перекладача - саме тепер потрібно, щоб хтось показав приклад твердості і одним махом змив це гнітюче враження, яке створилося після відходу деяких людей від активної громадської діяльності. Випало мені... Тяжка це місія. Сидіти за ґратами нікому не легко. Але ж не поважати себе - ще важче. І тому будемо битись!

Буде суд і знову все почнеться спочатку: нові протести і підписи, новий матеріал для преси і радіо всього світу. Разів у десять зросте інтерес до того, що написав Мороз. Словом, буде підлита нова порція масла у вогонь, який ви хочете загасити.

Це і є підризна діяльність. Але моєї вини тут не шукайте - не я посадив Мороза за ґрати, не я запустив бумеранг.

І дійсно - Мороз стає прикладом до наслідування вже сьогодні!

КАДРОВО-ОРГАНІЗАЦІЙНІ СПРАВИ

/Закінчення з поп.числа/

Жіноча Сітка ОУН

В системі нашої теренової мережі діє окремо Жіноча Сітка ОУН, заснована біля десяти років тому. Пророблена робота нашими Підругами за цей період принесла для Організації корисні здобутки.

У своїй внутрішньо-організаційній роботі Жіноча Сітка ОУН діє під керівництвом своєї Провідниці, яка входить до складу Теренового Проводу й за директивами того форуму веде роботу сітки самостійно. У виїмкових потребах можуть стосуватися інші форми в розумінні з Провідницею ЖС.

В усіх інших формах вияву діяльності клітин ОУН /зовнішньо-політична, внутрішньо-українська, легальний сектор молоді, тощо/ члени жіночої і мужеської сітки діють спільно, спільними зусиллями та підтримкою здійснюють настанови зверхніх організаційних чинників, координуючи ці спільні зусилля на форумах Станичних і Обласних Провідників.

Недавно наступило формальне завершення структури Жіночої Сітки до самого Проводу ОУН у секторі Організаційно-Кадровому. Важливість цього завершення виходить з Постанов IV Великого Збору ОУН, де читаємо, що "Українська жінка є рівноправним і рівновартісним учасником в національно-визвольній боротьбі". І далі: "Українська жінка-націоналістка повинна політично і суспільно активізуватися і підготовляти себе не лише до технічної роботи, але й до роботи політичної, громадської, пропагандивної, а зокрема підготовляти себе до доброго вишкільника організаційного юнацтва. Це має виховати новий тип української жінки - громадянки, революціонерки, матері борців за Україну".

Треба вірити, що така настанова найвищого організаційного форуму в тій переважливій діяльності скріпить сили й можливості усіх до активної дії на відтинку організування і розбудови жіночих клітин ОУН, а на нашому терені - в дальшій розбудові Жіночої Сітки ОУН.

Проблема вишкіль

До сектора Кадрово-організаційного входять і вишкільні справи нашого членства.

Згідно з настановою Проводу ОУН, вишкіл членських кадрів у майбутньому проходитиме дещо іншою формою як попередньо, враховуючи:

- а/ потреби члена ОУН у сповнюванні його загальних і спеціальних обов'язків та завдань;
- б/ вік члена та пройдений дотепер праці вишкільного характеру над собою;
- в/ освітній рівень і середовища, де обиратиметься найчастіше наш член.

Старші члени, які проходили вже не один загальний вишкіл, а які не мають завдань спеціального характеру, повинні скеровувати всі зусилля під вишкільним аспектом на постійне ідейно-політичне озброювання з їхньої щоденної дії, на тлі тієї дії і для дії у майбутньому, сконцентровуючи завжди особливу увагу на вивчення, засвоєння і аналіз крайових матеріалів, нашої суспільно-політичної публіцистики, поезії, повістей, новель, есеїв авторів, що їх рекоментує Організація /В. Мороз, Є. Сверстюк, І. Дзюба, В. Чорновіл, Гевчук, Склярєнко, Вінграновський, Стус, Калинець/ та порівнювання до нашої ідеології і політичної програми, а зокрема до Постанов IV Великого Збору ОУН. Ціль - добре орієнтуватися в проблематиці, знати писання авторів "захалявної літератури" і вміти їх скласифікувати та порівняти з нашими ідеологічними й політичними

ми принципами, щоб знати, де ми стоїмо та які саме духово-політичні співзвучності в'яжуть наш рух з українським народом у загальному.

Час до часу повинні вони пригадувати собі "Декалог", "12 Прикмет Характеру Члена ОУН", "44 Правил Життя" та інші підставові речі, які завжди остаються актуальними й незмінними. Вони повинні знати добре Постанови IV Великого Збору ОУН і не забувати попередніх. Вони повинні орієнтуватися в нашій закордонній публіцистиці і роботі, переробляючи й засвоюючи собі не лише поодинокі матеріали публіцистичного характеру, але і резолюції з "іздів чи конференцій". Зокрема основно перероблені повинні бути кожним членом матеріали з "Бюлетеня Проводу ОУН", матеріали з нашого тижневого "Бюлетеня ТП", і всі інструкції загального порядку.

Особливу увагу звертати на такі матеріали, як "Становища" чи "Деклярації" Проводу ОУН, або співзвучних з нашим рухом легальних організацій, бо якраз крізь такі матеріали пробивається найвиразніше політична думка й напрямок дії нашої Організації, або нашого руху.

Для того, щоб бути поінформованим загально про хід нашого загально-українського життя, або міжнародних подій і політики, член повинен переглядати іншу доступну українську пресу і бодай один добрий чужинецький часопис.

Вишкільний шлях і програма для членського активу, що походить з юнацтва, мусять бути обширніші і важчі. Ця категорія членів мусить пройти підставові ідеологічно-політичного вишколу, прогризти основно всі видання БУП і Проводу /"Нарис Історії ОУН", "30-те Червня", тощо/, а відтак продовжувати це за програмою, подібною у найзагальніших зарисах до того, що є необхідне для членів старших віком та заавансованих в організаційних справах.

При вишкільній проблематиці членського активу з молоді під увагу треба брати актуальні проблеми ідеологічно-політичного характеру у чужому середовищі, де панують під цю пору переважно ліві тенденції. Але вміле підбирання українського матеріалу із загальною тематикою зможе допомогти багато і в цих проблемах.

Докладніше про це говоритиме окрема інструкція, що появиться на початку 1972 року.

Справа поїздки в Україну

Останнє рішення Проводу ОУН в тій справі звучить: "Члени, кандидати в члени, юнацтво й організовані симпатки не можуть їхати на територію СРСР без дозволу організаційних чинників. Провідні члени ОУН і провідні члени Організації Визвольного Фронту /у нас - провідний актив СУБ-у, СУН-у, ОБВУ, ОУЖ, УСГ і прсче - примітка Редакції/ не можуть їхати на територію СРСР /хіба в особливих випадках, за згодою чи на доручення компетентних орг. чинників/. Це стосується і до їхніх родин. Виїзди до сателітних країн /Польща, Чехо-Словаччина, Мадярищина, Румунія чи Югославія - примітка Редакції/ мусять бути оголошені організаційним чинникам."

Супроти порушників цієї постанови будуть застосовані організаційні санкції".

Закінчуючи реферування справ про Кадрово-Організаційні Справи цитуємо знова Постанови IV Великого Збору ОУН: "IV Великий Збір став черговим стимулом до продовжування нашої визвольної дії, як монолітної революційно-визвольної сили української нації, а разом з тим ставить до кожного члена ОУН максимальні вимоги, подиктовані потребами теперішньої визвольної боротьби українського народу і відповідальністю, що їх взяла на себе ОУН. Завдання членів ОУН за кордоном дуже великі й відповідальні, часто значно більші й важливіші, ніж це увійшло у нашу свідомість".

Хай ця постанова IV Великого Збору ОУН буде для нас, членів, симпатиків і юнацтва Організації, стимулом до дальшої дії в напрямі досягнення визвольної цілі - здобуття волі українському наро-

дові.

/Повищий матеріал, що є надрукований цілісно в "Бюлетені ТП" за квітень-червень, липень-вересень і жовтень-грудень 1971 року, був вперше предложений на відправі Провідного Активу і являється інструктивним матеріалом Кадрово-Організаційної Референтури ТП/.

УКРАЇНСЬКА МОЛОДЬ І ЮНАЦТВО ОУН

/Матеріал з відправи Провідного Активу ОУН/

/Продовження з поп. числа/

Справа відносин старшої генерації до молоді не є маловажною справою, бо і тут сягають коріння причин відходу нашої молоді від громадського життя.

Молода людина, яка має право голосувати в цій країні на 18-му році життя, рахує себе від того року дорослою і такою ми повинні уважати також. Кожне молоде покоління є відмінне від попереднього і не варта пробувати натягати його на наш виключно копил. Світ не стоїть на місці. Міняються часто суспільні відносини, а з ними моди й вподобання. Дівчина в "міні-скірт" може бути високомодальною, а в "максі" вуличницею. Опініювати молодь потрібно з погляду сучасності, а не рівнати до того, що було 20 чи 30 років тому в українському світі, коли в нас, як і всюди, панували дещо інші моди та інші суспільні відносини. Все це повинні завжди мати на увазі старші віком члени, зокрема бездітні, які не розуміють і не можуть погодитися з теперішнім стилем життя, поведінки й уподобань української молоді, що вона бере з довкільного світу. Це, однак, не значить, що нам взагалі не треба впливати у відповідній формі на душу, світогляд і суспільно-політичні зацікавлення та погляди нашої сучасної молоді, виходячи тут із засад українського традиціоналізму в духово-культурній і суспільно-політичній площинах. Це справи дуже тонкі, а тому потрібно трактувати їх дуже уважно і розсудливо.

Помимо наявних подекуди слідів втоми між активом нашої Організації, українське загальне громадсько-культурне й побутове життя є рухливе. Зокрема, рухливим є воно в усіх вистабілізованих громадах, які становлять хребет для цілого терену.

З уваги на повище часами буває так, що центральні органи тої чи другої організації не можуть провести успішно курсу, з'їзду, наради чи маніфестації, щоб не ввійти в колізію з кількома громадами нараз, які запланували також поважніші імпрези на цей час. Місцевий провід не завжди схильний поступитися плянам зверхнього чинника, а тоді з тої громади бракує представників там, де проводяться, або вирішуються важливі питання нашої діяльності й політики. Кілька таких випадків у році - і дотичні громади, чи клітини, являються уже відірваними від цілості зі шкодою для загального добра й порядку. Багато випадків конфліктового характеру стаються в наслідок неінформованості, або неухви, що впливають найчастіше з тієї ніби припадкової на перший погляд ізолюваності.

Подібно розвиваються подекуди справи і в більших громадах зі слабою системою спільної координації в діяльності кількох активних організацій, які ведуть не рідко до розірвання контактів з більшими чи меншими групами молоді. А ізолюваність молоді від цих форумів, де вирішуються і координуються справи, призводить в остаточному до послаблення діяльності молоді в громаді, чи в організації, та до її загублення в чужому середовищі. Де ці справи розвиваються добре, там молоде набирає знання, прив'язання і до свідомості та з часом і громадського стажу.

Багато місця забрало реферування цих основних справ, які виявляють хід нашого перспективного думання і політики на відтинку молоді, де центральною пружиною і платформою являється СУМ. В чотирьох розділах говоритимемо також про Пласт і УСГромаду.

Але тут нам потрібно освідомити собі ще таке: молодечі організації - це неначе парники, де вирощуються плянти квітів чи дерев. Вони потребують спеціального погляду та уваги. Бо як з добро=
го парника легко розсаджувати зразки на полі чи городі, то і так
легко буде перевести виховану людину в молодечій організації до
праці в інших установах. Тому ніколи не варто збувати це важливе
питання без уваги.

Український Пласт

Український Пласт являється патріотичною українською організації. Його ідейний напрямок та відношення до нас, попри деякі традиційні прикмети, узалежнений у багатьох відношеннях від складу того чи іншого крайового проводу. З країни, де з уваги на сильніші впливи з нашої сторони почерез наших людей у Пласті, відносини і співпраця добрі. В інших ці справи спочивають на своєрідному неутралітеті, а в іще інших ведеться зі сторони пластунів навіть гостріше поборювання нашого Руху.

На нашому терені провід Пласту стосувався на протязі років політику неутралітету, абстрагуючись від солідарних виступів з нами як рухом, а чи з СУМ-ом, як одною з ланок нашого Руху. Пласт уникав тут також і відкритого підтримування інших політичних середовищ.

Ведучи політику неутралітету, Пласт виховував свою молодь аполітично у площині світоглядів і апатично, коли ходить про українську дійсність та її визвольну справу. Тому лише одиниці, або невеличкі групи пластової молоді проявляються ширше в нашому організованому житті, а головний контингент перебуває поза формами вияву активної діяльності на відтинку боротьби за УССД сьогодні.

Не звертаючи уваги на це, Пласт потребує уваги й допомоги з нашої сторони. Зокрема, не відмовляти пластовим клітинам приміщення в домішках СУБ-у, бо це дає нагоду контактів з пластовою молоддю та впливу на неї. Не дивлячись на те, чи існує, а чи не існує співпраця з пластовим проводом на тері, використовувати всі можливості співпраці на низах. З поміж пластової молоді маємо вже членів Юнацтва ОУН, які проявлялися в організованих нами акціях на рівні з сумівцями. Їх могло б бути більше, наколи б ми, не дивлячись на політичне думання керівників чи виховників пластових на місцях, дали їм місце в громадах, стараючись, щоб свої місця осідку вони перенесли до субівських домів. В ім'я можливостей на вплив треба поступати толерантно. Сильніші духом і організаційними спроможностями будуть завжди доміантними в громаді, а маючи стик з пластовою молоддю, можна буде впливати на неї ідейно. Вже сьогодні, коли ми диспонуємо певним числом сумівської молоді в юнацтві ОУН, серед якої будуть одиниці, що мають доступ до пластунів, потрібно серйозно зайнятись далшим організуванням юнацтва ОУН між пластунами.

Українська Студентська Громада

УСГ-да відновила свою діяльність три роки тому. В ній видно ще брак досвіду навіть сьогодні у веденні своєї організаційної діяльності. Але, наколи мова йде про генеральні настанови згуртованого в ній студентства до українського організованого світу, то вони дуже добрі, але на практиці ще мало показані.

Не всі студенти українського походження являються членами громади. На минулорічних зборах УСГ перевагу становили середньошкільники, а студентів було біля 30. Тут чи там видно тенденцію зоруватися організаційно, тематично і дієво забгато на британські студентські організації, які мають зовсім інші цілі існування. Подекуди зазначено також нездоровий зовсім вплив на поодиноких студентів і на громаду від декотрих українських студентів з Канади, що є активними в ОУН чи ОУНз і на нашому студентському відтинку діють за вказівками своїх зверхників, а наші студенти сприйма-

ють це зовсім безкритично.

Поминаючи всі ці браки й недотягнення, УСГ як організація приймала активну участь в акціях проти групи червоноармійців, в акціях в обороні Валентина Мороза і в акції на відзначення Міжнародного Дня Прав Людини. Представники УСГ входили і входять до кількох загально-громадських комітетів. До акцій в обороні Мороза студенти входили з проєктами власних пропагандистських матеріалів /афіші, наліпки, тощо/. Але на форумі британського студентства голосу наших студентів ще не чути, хоча це поле є першим для зовнішньої дії УСГ. Є, однак, група студентів, переважно з юнацької сітки ОУН, які розуміють вагу зовнішньої дії і дописують часто до британської преси.

Наше юнацтво не спроможне ще відігравати повністю свої ролі на студентському відтинку, а деякі студенти, будучи членами юнацької сітки, поведуться так на форумі громади, немов би над ними нікого не було і їхня робота не мала якогось відношення до цілості. Це, однак, рідкісні випадки. А, власне, наше юнацтво повинно б надавати УСГ напрямок дії і впливати на зміст тієї дії. Тому не має причин дивуватися, що в роботі УСГ переважають зараз елементи розвагово-побутові над суспільно-політичними.

Нашим завданням є впливати постійно в тому напрямі, щоб українські студенти на чужині продовжували славні традиції українського студентства з попередніх деkad і діб, які словом, пером і чиним творили українську політику й українську визвольну боротьбу. А взоруватися є на що.

/Продовження буде/

-----:-----

80-ЛІТТЯ ВЕРХОВНОГО АРХИЄПИСКОПА

На місяць лютий, 1972 року /нар. 17.2.1892/ припадає 80-ліття кардинала Йосифа Сліпого, Верховного Архiepіскопа Української Католицької Церкви, яке дає нагоду українській громадськості віддячитися Блаженнішому богай частинно за його мученицькі труди й зусилля в наміренні Української Церкви й Українського Народу, а при тому поглибити й закріпити деякі важливі справи на цьому відтинку.

Маючи це на увазі, Громадський Комітет за Патріархат УКЦеркви звернувся в першій половині листопада з проханням до Кир Августина Горняка апробувати його ініціативу в напрямі підготовки терену до відзначення того важливого ювілею Блаженнішого, а рівночасно й помісности УКЦ. По якомусь часі Кир Августин викликав Президію Патріархального Комітету на авдієнцію до себе й там, після довшої дискусії, в остаточному уповноважив її вести підготовку відзначення 80-ліття Блаженнішого й помісности УКЦ, включаючись у загальний план церковно-релігійних святкувань, запланованих на 1972 рік та під загальне керівництво покликаного для репрезентації тих справ Комітету.

Розвиваючи цю справу далше, Президія Патріархального Комітету запланувала зорганізувати в Лондоні свято-академію на честь Верховного Архiepіскопа з нагоди 80-ліття його життя, пов'язуючи це з відзначенням Помісности УКЦ. Ця академія відбудеться в Лондоні у неділю 27-го лютого, 1972, з програмою, що включатиме Архiepрейську Службу Божу в катедральному храмі, і святочне зібрання в одній із залей Лондону.

Докладніші інформації про цю справу появляться пізніше від імені організаторів. Важливим для нас зараз являється слідуюче:

- 1/ докласти старань, щоб кожна громада українська відзначила 80-ліття Верховного Архiepіскопа й Помісности УКЦ згідно з тими дуже загальниковими настановами, які вийдуть від наших чинників, з порозумінню, очевидно, з духовенством на місцях, за їхнім благословенням і поміччю;

- 2/ Організувати відзначення 80-ліття і Помісности окремо від інших церковних ювілейних святкувань, запланованих Церковною Владою на 1972 рік, щоб цим шляхом можна було сконцентрувати максимум уваги на те, що найбільше з погляду сучасности.
- 3/ День 27-го лютого залишити для свята в Лондоні, яке має стати здвигом цілого терену. В громадах відбувати 80-ліття і Помісність тиждень скоріше, або тиждень після 27-го лютого.

Від появи попереднього числа "Бюлетеня ТП" на церковно-релігійному відтинку заіснувало декілька справ, про які будемо інформувати пізніше. До найважливіших із них належить відбуття V Архиспаського Синоду УКЦ, від якого було вже спільне послання до вірних. Цим Синодом досягнуто видимої єдності ієрархії УКЦ в обличчі наступу Москви та чужинецької асиміляції і латинізації, що зараховується до найбільшого здобутку. Однак, зараз після того Синоду тут і там зачали з'являтися сильні намагання до особливого підкреслювання заслуг і потреб Берестейської Унії, що насторожує український православний світ і відкриває двері загрози відновлення боротьби на цьому відтинку. А це становить велику тактичну, а подекуди і тематичну, помилку, від яких найкраще втікати, або бодай ухилятися. Тому ми радимо Проводам наших клітин поступати на цьому відтинку дуже обережно. Це одна із причин чому ми обстоювали відділення 80-ліття Верховного й справу Помісности УКЦ від, хоч би, 375 ліття Берестейської Унії чи 325 ліття Ужгородської Унії. Нашим бажанням є, щоб 80-ліття Верховного підготувати й провести на такій базі, де українські православні й католики могли б зійтися разом і разом вшанувати мучеництво і труди людини, яка являється високим церковним достойником церкви католицького віровизнання, але яка являється також великим українським Патріотом і Державником-Соборником.

-----;

ЦЬОГОРІЧНА ЗБІРКА НА ВИЗВОЛЬНИЙ ФОНД ОУН

Цими днями Фінансово-Господарча Референтура ТП вислала в терен матеріали, що є потрібні для підготовки й переведення цьогорічної збірки на Визвольний Фонд ОУН. Є це "Звернення Проводу ОУН" до громадянства з проханням потреб грошової допомоги Організації зі сторони громадянства, збіркові листи, "Правильники" проведення збірки та інструкція-заклик від нашого місцевого Теренового Проводу.

Здається, що після одержання всіх цих матеріалів до справи не потрібно нічого додавати. Не маючи зараз багато місця, ми хочемо підкреслено висловитись додатково про одну справу, а це про підготовку тієї збірки.

Кожний Станичний Провід повинен провести у програмі підготовки до збірки бодай одні сходи́ни з членами, симпатиками, організованими прихильниками і юнацтвом /кожні окремо/, на яких всі аспекти успішности збірки повинні бути обговорені, а загал членства заохочений до прикладу. Треба теж використати різні нагоди для приготування громадянства шляхом повідомлення про збірку з нагоди якогось зібрання, проведення одної-двох доповідей, одного-двох вечорів для голосного читання "захальної літератури", тощо. Кожна нагода повинна бути належно використана.

Помимо двомісячного часу зарезервованого на проведенні збірки, саму збірку проводити ударним темпом і на протязі коротшого часу, щоб не розтратити темпа та не відчужити людей від підготовчого процесу.

-----;

Це число "Бюлетеня ТП" коштує 15 нових пенів. Просимо розчиститися за "Бюлетень ТП" і "Бюлетень Проводу ОУН" зараз після одержання.

=====